

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVISJ-KOMANDÖR

Nr. 30

JAANUAR 1932

4. AASTAKÄIK

AIDAKE!!!

Annetage Päästearmee samariitlise töö häaks, supiköögile, abiks lastele ja vaestele ning usulisele ja kultuuritööle.

SÕJA-
Pääste-HÜÜD
armee

kuukiri Eestis.

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.Divisjoni Pääkorter, Riiga, Valde-
maria iela 33, 9.DIVISJONI KOMANDÖRI AD-
JUTANT LOCKYER KÜLAS
KAIK EESTISE.16. jaan. kl. 7 ö.: Päästmis-
koosolek — Tallinna 2.17. jaan.: kl. 10. homm. Ühine
pühitsuskoosolek — Tallinna 1.
kl. 3 p. l. Ühine sõduritekoos-
olek — Tallinna 2., kl. 7 õhtul
Päästmiskoosolek — Tallinna 1.18. jaan. kl. 7.30: Päästmis-
koosolek — Tartu.Rahvuslik
üleskutse

Jaanuari kunga algame jälle rahvusliku üleskutsega ja palun, et iga sõdur ja nekrut ühineks meiega ja teeks oma paremat sibi saavutamiseks.

Meie oleme allarühitud — meie häda on suur.

Meie ei taha jääda alla — see mõtte meist kaugel. Meie tahame minna edasi, ja et see oleks võimalik, on tarvis, et üleskutse saaks hästi vastatud. Jumalariiki ei pea mitte kannatama ja meie, Tema sõdurid, seotud Tema külge armastus-ideetega tahame kanda kindlat vastust kõik alalhoidmiskes Eestis.

Saan täielikult aru raskustest, mis on meie ees, aga see peab kutsoma esile seda kõige paremat, mis on meil. Kõige paremat meie usust — armastusest, teenimisest — enese ärasalgamisest, selleks, et võiksime saada võidule. Ärge laske midagi olla liig raske. Jumala juures on kõik asjad võimalikud.

Usaldage ainult Teda.

See ei ole mitte ainult, et meil on usku, aga seal peab olema ka palju teed. Usk ja töö käivad käsikäes. Neid ei võl lahutada. Üks nende seast ei või elada ilma teiseta. Jumal tahab juhendada teie energiat, ja anda armu ja jõud sel ajal, kui tarvime seda, aga ärrel on töö, mis peab tehtama. Olen iga sõdur ja nekrut ärkel tarvitustele ja tõrjituuga praegust võimalust. Ärge ükski lasku mõeldud võimalusi, et püüda saada küte summast, mis pandud ette Teie ohvitseri poolt. Näidake Jumalale, kuidas te hindate Päästearmeed tööd.

Ma tahaksin, et see üleskutse saaks enam väärtustatud kui harilik korraldus. Kui meie tahame saada rõõmu ja õnne meie korjamisest, siis meie peame tõstma seda vaimulikku pinnale ja paluma Jumalat pärast Tema töö edasiviimiseks. Päästearmeed läbi, et võiksime aidata niilhest ihulikkult kui vaimulikult kaasnimesi Eestis.

Aidaku Jumal teid ja andku teile võitu.

Teie häätahtlik

ALFRED W. LOCKYER,
divisjoni komandör.

TERTVITUS

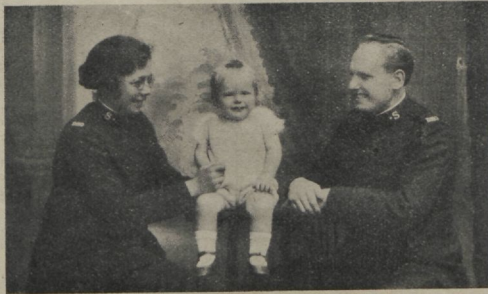
divisjoni komandöriit, adjutant LOCKYER'ilt.

Meie oleme väga vaimustatud päälle saabumist pääkorterit ohvitseride südamliku vastuvõtmise üle, samuti rõõmstavad meid välja-, samaritud- ja võimajohvitserid ning seltsilised. Siin tahan võtta võimaluse tänamiseks südamlikkuse eest, millega olte võtnud vastu oma uusi juhte.

Meil on rõõm tulla, ja loodame Jumala õnnistuse kaasabiga jätkata tööd, mida endine juhataja kolonel-tn. Simpson tegi ustavuses. Meie tahame teda seda samuti austavuses; aga enne, kui see võib täituda, on vaja kindlaid põhprintsipe, ja ka teie peate olema tegevad. Kas võiks-
sin paluda uut aastal, 1932.

SÜGAVAMAT JUMALA TUNDMIST.

Jumal on alati valmis ilmutama oma tahtmist inimestele, kui Ta võib leida kõbulikkuse nõusid. Ta kutsus Moosese, valis Joosua, andis käsu Saamuelile — läkitas Jesaja: kõik, kes olid puhtad mehed ja valmis, kuulma Jumala kärke. Jumala tundmine sünnitab JOUDU, sünnitab usaldust sinu misjonisse ja teeb sulle võimalikuks rääkida, nii et inimesed saavad aru, et sa „TUNNET JUMALAT“. Otsi selle järele, et tunda Teda. Jumal tahab anda sulle arusaamist ja tarkust, sest Jumal on tõelne. „Kui kellelgi teie seast puudub tarkus, see palugu Jumalat, kes kõn-
gile üksipidist meelest amab.“ Lugege Tema tahtmist — piiblit. Säl teie leiute toitu oma hingele. Teades Tema tahtmist, teie saate enam aru Temast ja armastate Teda.

Adjutant A. Lockyeri perekond.

Püüdke kindlustada
SÜGAVAMAT VAIMULIKKU LÄBIKÄIMIST.

See tuleb loomulikult selle järele, kui tunnete Jumalat. Selles maailmas, täis uskmästat ja kurje kaduvisu, meie peame kui Jeesuse Kristuse sõdurid, näitama, et meie hingame vaimuliku õhkonnas ja elame teises atmosfääris. Liigi sageli elame teistest olenevas kogemuses; aga mida varem meie mõistame, et meie oleme inimesi, et meil on võimalusi vaimu-
tus, seda kiiremini meie kasvame jõus ja väes. 1932. aastal — tungi sügavale armastuse ookeanile, vabane kõigist kõidikuist, purista kõik takistused, mis hoiavad tagasi sinu edasiminekut, ja saa Tema jõus iga päevast sügavamaks ja tugevamaks, päevpäevalt omades seda pääasja ja Tema elu.

Ma kutsun teid üles

SUUREMALE PÄALELÜGEMIS-VAIMULE.

Meie oleme Päästearmeed. Meie oleme rahvas, kes pandud võitlema patu ja selle kurjuse vastu ükskõik, kus see ei oleks, ja et see oleks eadaks, meie peame VOITLEMA. Meie armastatud astutaja William Booth ütles: „Minge hingede järele ja minge nende kõige halvemate järele.“ See on Päästearmeed ülesanne. Võib-olla seistakse meie vastu ja kiisatatakse meid taga, aga ma kutsun üles iga sõdurit, et teie pühendaksite kogu oma energiat patu kõrvaldamiseks maailmas. Ärge tehke kompromisse: otsige iga võimalust lootuse ja vabaduse sõnuni toomiseks inimes-
tele. Kristus võitles patu vastu ja meie peame jälgima oma Issanda eeskujule just samal teel. Mu seltsilised, võidlege Jumala eest — ärge vaa-
dake sellele, kas tee on kääruiline ja raske, Jumal tahab aidata teid läbi VOIDULE.

Kõige viimaseks ma palun, et teie
PÜHENDAKSITE OMA ELU JUMALALE.

Kui teie tunnete Jumalat ja kasvate iga päevaga vaimuliku elus, siis selle tagajärjel teie peate pühendama oma aega, andeid, raha evangeeliumi uudiste levitamiseks. Ärge hoiduge tagasi andumast TERTVELT, sest Tema annab oma paremaid andeid neile, kes annavad oma paremat.

Lõpuks meie teeme üleskutset, et tõotaksite südamest meiega ühes, teades, et meie ühendus aitab Jumalariiki minna edasi. Selle aasta jook-
suli meie tahame viia võitlust edasi, kunagi enam meie Issanda Jeesuse Kristuse kuningriiki. AIDAKE MEID SELLE TEOSTATISES. Meie oleme väljas hingega ja südamega inimeste päästamise pärast, Jumala laste pü-
hustuse ja äralangemise ülestõstmise pärast. Teie kaastõtt tugendab meie käsi, rõõmustab meie südameid ja annab meile suuremat habet jätkata meie ettevõtet.

JUMAL ÖNNISTAGU TEID!

Teie häätahtlik
ALFRED LOCKYER,
adjutant, divisjoni komandör.Mida salvatsioonistid peavad
teadma rahakorjamisest.

TEADMINE, et korjame raha ju-
malariigi häaks, on väärtuslik.
Et Päästearmeed osake siin võiks
teha edusamme, on tarvis teada, et see
on auline ülesanne, ja et
on tarvis täita seda kui hädatarviliku
ülesannet viisakal kombel.
Suurem osa inimesi, kes korjavad
raha, on nagu vateaken suuriimal
linnatüvanil. Sageli see üks, kes tu-
leb nende juure, on ainuke pääste-
sõdur, keda nad tunnevad — ja selle
sõduri ülevalpidamise järele räägi-
vad nad Päästearmeed üle. Sõduri
ülesanne on „näidata nende kaup“,
misle eest ta palub raha. Tal on enam
võimalusi kui teistel enda oma kōne-
seletusi Päästearmeed üle, mis
avab kuulaja silmi ja suurendab tema-
mas kaastunnet.

Ma kuulen, mõni ütleb, et neile
meeldib enam just vaimulik töö. Kus
võib leida paremaid võimalusi sel-
leks, mida mõistetakse vaimulikkuse
tõeliseks? Kindlasti kuski mujal ei voi-
tulla enam ligemate inimestele aga
puutuda nendega enam kokku, üks-
kõik, kas mõttaga rõõmudast neid
nende kurvatuses või kutsuda neid
koosolekule või jällegi rääkida nen-
dega tõsiselt nende hingele üle.

Mõnele näib rahakorjamine amet
liig raske sellepärast, et nende väe-
te järele nõuab Armeed liig tihti raha.
Tõsiselt salvatsioonistid ei ole tarvis
tunda sellepärast mingisuguseid sü-
dametunnistuse piinu. Kui ta üldse
on püüdnud saada aru sellest orga-
nisationsioonist, kuhu ta kuulub, mida
iga salvatsioonist peab mõistma, on
see, et Armeel nõutakse enam kui tal
on võimalusi ja sissetulekuid.

Kas tahad saada rahakor-
jajaks? Parim ettevalmistus sel-
leks on, kui loed paar tundi Armeed
kirjandust. Loe sellest, mida Armeed
teeb siin ja teistel maadel. Kui loed
midagi, siis mõtle sellele, et võib-
olla ainult üks lugu tähendab seast on
kirjutatud. Lugesdes mõtle ka selle-
le, et palju, mis on liig hirmus, ei
õelda seda sõnus, ei ole üldsegi kirju-
tatud. Sarnaselt lugemine aitab
sind mõista maailma häda ja kurvas-
tust ning patta hulka, ja see saadab
sind välja põleva südamega, et teha
seda väikest osa, mida võid, et viia
edasi Päästearmeed abandvat tööd.
See aitab sind minna välja inimeste
juure üleskutsega, et nad aitaksid
mitte alandlikult ja kartlikult vaimuga,
vaid kindla, tugeva veendumusega,
et sul on eesõigus korjata raha, ja et
rahval on eesõigus anda raha.

Kui sulle näib, et teed rahvale ras-
kut liig sagedase rahakõnnimisega,
siis vaata ainult enese ümber. Mõtle,
millised rahasummad raisatakse
mõistmatult lõhuded, hävitavale ja
ebamoraalselle asjule, ja mõtle, et
kõigele sellele on raha ülliline.

OLEN KATSUNUD

- NAERDA raskustele ja leid-
sin, et mitmed neist kadusid.
- VÕTTA ENESELE rasked
ülesanded ja leidisin, et need
muutusid kergemaks.
- MINNA VASTU julgusega ras-
kustele, ja kõik selgese, ras-
kus kadid.
- RÄKKIDA TÕTT ja leidisin, et
see on kõige kergem välja-
pääsu tee.
- TEHA TÕDD ausalt ja leidisin,
et tõõ on parimini tasutaud.
- UKUDA inimeste õigusse ja
leidisin, et nad olid nagu oota-
sin.
- USALDADA JUMALAT iga
päev ja leidisin, et Ta üllatas
mind oma headusega.

Piibli nurk.

Kas armastad oma piiblit?

MIDA enam loeme oma piiblit, seda suurem rõõmu see vaimu-
tab meile ja annab meile enam
tähtsust selle lugemiseks. Kui loeme
piiblit alles kurvatuses, et saada
rõõmstatud, kas meie ei peaks siis
lugema seda ka rõõmuajal?

Jumalale pühendunud Johannes
Müller ütles: „See on harilikelt kü-
satusist saatana poolt, et jätaksime
piiblit lugemise ja palve siis, kui meie
ei tunne selle üle rõõmu, kui näeb,
et sellel pole mingit väärtust. Et ju-
malasõna võiks meeldida meile, sel-
leks peame lugema seda alati. Mei-
da enam meie loeme piiblit, seda vä-
hem tahame lugeda seda.“ Teiste sõ-
nadega — töölu, et ei meeldi lugeda
jumalasaõna, on just põhjus, et peak-
sime lugema seda.

Piibel on kirjutatud Püha Vaimu
läbi, ja „Vaimuvõlli on ... rõõm.“
Piibel ja Kristus on kaks jumalasaõ-
na, ja Issand ütles oma järgijatele: „Seda
olen ma teile väinud, et mitte
nõu rõõm teie sisse jääks, ja et teie
rõõm saaks täielikuks.“ Meie peame
luginema piiblit ja Kristusele, ja
kui tahame, et meie rõõm jääks, siis
need mõlemad peavad olema meie
toiduks. Ainult siis võib „lootuse Is-
sand täita teid rahu ja rõõmuga
uus.“ Kui meie rõõm on ülevoolav,
siis on õige aeg lugeda piiblit. Kui
keegi rikas mees ütles vaelele, et see
tuleks tema juures, kui tal on tar-
vis, siis see sõnapiibel, kui vaene
tunneb kõige enam oma häda, on õige
aeg otsida üles oma rikka sõbra.
Meie vaimulik vaesus on aeg, millal
peame otsima Jumala rikkusest
armu.

Kas olemes kaalunud kõiku testa-
mentit?
Keegi noormees läks kodust ära ja
muut asust et kaaluda temast ühtegi.
Kuuldus oma isa surmast rattas ta
koju, kus ema võitis teda väga lah-
kesti vastu. Jäudis testamenti ava-
mise päev ja kõik sugulased kogu-
sid kuulama seda, kui advokaat lu-
ges ette. Kõigile suureks imestuseks
oli testamentis üksikajalised kirju-
tatud ta äravõtmise poja ülevõtmise-
sest. Poeg vihustas, tõusis üles ja
jooksis üksust välja ja lahkus ka-
dant kolmekes aastaks, ilma et oleks
pööranud tagasi. Kui ta lõpuks tuli
tagasi, teatati temale, et lugedes tes-
tamenti edasi, süül oli lubatud temale
viisteist tuhat dollarit. Kui paljude
raskuste eest ta oleks saanud karis-
tud, kui ta oleks kuulanud testamenti
lõpuni!

Sarnuti teevad mitmed piibli luge-
misega. Nad jätavad selle poolsti
loetuna ja siis lahuvad seest rahul-
damatult. Piibel ütles: „Patu palk on
surm“, aga õiguse pooltest ütles ta
veel enam: „aga Jumala and on igave-
ne elu.“

Soolaul ja selle tagajärjed.
(5. lhk. järg.)

Päale mõne kuu, kui ta Jumalalt
kutses jätta kõik ja jälgida Temale.

Nüüd õhvitserina võib ta tagasi
vaadata mitmele tõekohale Armee-
sada ta õlnud, ja võib nimetada mit-
meid kee tulnud tema läbi põõrmi-
selle. Tal ei ole mingisugust kahtlust
Jumala kutses üle temale.

Ta laulab häamelega soolot, tule-
tades meele, et soololaul oli kord va-
hend Jumalale noormehe peatami-
seks, keda ta tahtis tarvitada oma
tõõs.

EMADELE JA KODULE

Lilledede õnnistus.

Kirj. ensain M. Hänni.

Ma ei tea, kas kõigil kaasõdedel
lähleb nõnda kui minul, kui
ma mõlen lilledele, siis tu-
letan meele Jumala vägevust ja
täiuslikkust. Mõten, et sageli on
meie silm suletud kõigele ilusale,
meida Jumal lasknud kasvada meile,
inimestele.

Minu ema õpetas mulle armasta-
ma ja hindama seda, mis Jumal loo-
nud.

Kord jalutas ta meie väikeses lil-
leand. Ma nägin, kuidas ta hoolikalt
otsis ühes nurkas, mulle vastu tuli,
hoides käes väikesed lille „Vaa-
ta“, ütles ta, „kui kaua ma pi-
din otsima, kuni leidsin lille-
kese. Aga millist aulist lõhna
levitab ta, nii lihtsat, kuid arm-
mast.“ Mäletan hästi, kuidas
ta mulle meele tuletas, õpe-
tust võtta sellest väikesest lil-
lest — elada lihtsat, varjatud
elu Jumalaga. Ta ütles, kuhu
sa lähed, püüa olla inimestele
õnnistuseks.

Ma mõlen, et just meie, õed,
peaksime mõistma teineteist
rõõmustada ja aidata. Ei ole
vaja palju, et inimest rõõmus-
tata, kui seda tehakse meie
õnnistestegia armastuse. Hal-
ged, vaesed, mahajäetud, lei-
najad — nad ootavad meid. Ei
pea olema midagi suurt ega
hilgavat, et inimestele tuua
päikest, kui meie ainult mõis-
tame olukorda õieti hinnata.

Lugege ja levitage
„SÕJAHÜÜD“.

Kuidas ma saan ilusaks?

Ainsam tee selle sihi saavutamiseks on, tähele panna järgmisi
määrusi:

Ole viisakas igahüe vastu, ükskõik millises eluseisuses on keegi. Viis-
sakus on tõeline sõbralikkus.

See on rohkem südame- kui vormiasi. Ka vormile tuleb pöörata tä-
helepanu, kuna sellel on tegemist väljenduse olemusega.

Sihiks peab olema, valmistada rõõmu, aga mitte karistust. Hoidu
haavamistest ja ära ole ise kergesti haavatav. Ole valmis andestama,
oma viga alati nägema.

Pane tähele igahüe ja ära lase usaldust oma lähemate sõpradega olla
vabanduseks heade kommete ja viisakuse puudumisel, mida pead väljen-
dama nende inimeste vastu, kellega sa pole nii hästi tuttav.

Pane tähele, et sa ei haavaks õrnatudeliste inimeste tundeid sõ-
nadega ega teoga. Ära arvusta kedagi ebasõbralikult. Ära ole valitsemis-
himuline ega hoopeleja. Ära püüa tähelepanu tõmmata enesele suure-
meelsuse ja teatraalsete liigutustega, või mõnel muul kombel.

Lase oma tegusid kõneleda valjemini kui sõnad. „Lae oma valgust
nõnda paista, et inimesed näeksid sinu häid tegusid.“

Pole vaja nõu küsida mõeldi ilususe eritaadlasest. Ravitse ainult
sisemist ilu, hinge ja südame ilu; see on ainsam ja jäävad ilu, mis pal-
tab sinu nõollmes.

Sool

ravitsusvahendina.

Meie vahest sööme soola liig
palju, kuid ravitsusvahendina tar-
vitame seda liig vähe. Sool on tões-
ti üks paremaid arstimisvahendeid,
sest ta pääseb hästi ligi ja vähen-
dab valusid. Sool on ka närvi-
gendaja väsinud silmale, kui pes-
tatakse silmi leiges soolaveses kruus
kuni kaheksa korda päevas.

Kui tunnete, et olete külmela-
nud, siis tõmmake ninasse vähe
soolavetti ja loputage nina. Eelni-
metatud näited peab aga toimetama
ettevaatlikult, sest vesi ei tohi
olla liig soolane, muidu võivad
tekkida mõnesugused vead. See
soolane vesi sageli vähendab mit-
mesuguseid valusid.

Tervishoidlikke
määrusi.

Kunagi mitte süüa, kui olete
liig väsinud, alati peab enne pu-
kama. Kunagi mitte süüa enne
rasket vaimulikku tööd või võim-
lemist. Kunagi mitte süüa liig
suure ärritusega või liig suure väi-
mustusega. Kunagi mitte süüa ko-
he enne ujumist või õhtul enne
magama minemist. Kunagi mitte
süüa söögigaegade vahel.

Tahanded inimesed on enneae-
gu kantud haavale, sellepärast et
nad on siis hästi sõnnud, kui nen-
de organism ei olnud küllalt tu-
rogen seedima hästi ja võtma vastu
toitu. Kui organism nõuab toitu,
siis on ta ka tugev selle tarvita-
miseks.

Lühidalt ja selgelt.

Kui inimesel oleksid tema vead kir-
jutatud tema otsaette, siis tõmbaks
ta oma kübara sügavamini pähe.

Kõige puhtam rõõm, mida võime
näha inimeste juures, mis meile
meeldib — on näha, kuidas inimene
saab õnnistuseläeteks teistele.

Päädmine kõhuluse järele on nagu
ronimine ülespoole; sirutamine eha-
kõhuluse järele on nagu millegi asja
vixamine sügavusse.

Mürgina üle kogu looduse on kir-
jutatud „tarkus, lõpmatus, täielik-
kus.“

Lahkus süütab põlema armastuse,
aga ükskõiksus on kui vesi, mida va-
latakse armastuse kustutamiseks.

NISSE.

NISSE oli ainult vitsaastane, kui ta kiltlast esimest korda Arme koosolekut. Väike pois oli juba kuulnud inelisi jutte nihaisti vanemalt kui nooremalt seltsiliselt. Keegi hirmutas teda sellega, et Arme varastab sarnasid väikeid lapsi kui tema, ja siis nad kunagi ei tule enam koju tagasi oma isa ja ema juure — ta kuulis ka teisi jute, mis sellele sarnased. Mitmesuguste tunnetega ja kartusega tuli Nisse esimesel korral Arme koosolekule. Midagi kardetavat ei juhtunud, kuigi mitu korda oli koosolekul midagi, mis äratas väikese poisi mõtteid.

Aastad möödusid, ja Nisse, kes ei olnud juurdunud Jumalasse, sai tõmmatud kaasa ajavooluga. Teda oli õhtu leida sageli, mida nimetatakse „lõbuotsumiseks“ — ta oli tantusaastase, teatris, kinos ja teistel lõbukohtadel. Nisse oli tulnud halvale teele, ja küsimus oli, millega see kõik oleks võinud lõppeda.

Ühel uueaasta õhtul, kui Nisse läks kinnis, õhtu kõik pletid müüdnud. See oli suur peitumus, sest sel õhtul oli eriti huvitav kava. Mõned seltsiliste seas ütlesid: „Läheme Armeesse, saäl on nihaisti lõbus kui ka huvitav.“ Nisse vanem vend oli ka seltsiliste hulgas, ja ettepanek võeti vastu. Arme koosolek sel õhtul huvitas Nisset nii väga, et pärast seda õhtut võis teda näha sageli oma samme pöörmas Arme poolle.

Ühel õhtul märkas ta, et tema vennaga oli midagi isearalliku, ja tema inestuseks ning eimatuseks näeb ta, et vend tõuseb palvekoosoleku ajal üles ka tahab minna kahtsuspingile. Nisse tormab, et takistada oma venna, kuid vend lükkab teda kõrvale, põlvitab ja palub. Seda ta küll ei võinud arvata ega aimata, see oli liig palju. Ta ruttas saalist välja ja peabus tänaval, kus ta ootab oma venna. Mõne aja järele tuleb vend saalist välja, ja Nisse inestab väga nähes tema rõõmust säravat nägu ja tema pilku, mis rääkis enam kui sõnad sellest, mis juhtunud.

Nisse lubas iseenesele, et ta enam kunagi ei lähe Armeesse, kuid seda tõotust ta ei suutnud kaua pidada, ja järgmisel õhtul leikame teda jällegi Armeesse. Imeline koosolek sel õhtul. Kõik oli nagu õeldud mõeldes temale. Maailmalõbus paistisid temale nii tüübid ja mittemõeldud asjad. Kuid igatahes tema ei võinud saada päästetud. Nisse päästetud! Mida ütlevad seltsilised ja sõbrad? Ja siis veel isa (Lõpp 4. veerul.)

UUSSÜND

Kirjutanud asutaja William Booth

TÕDE, mis selgus mulle juba mu nooruses ja millel pääle selle olnud suur mõju minule ja minu läbi salvatsionistidele igal pool, oli see, et iseloomu muutmine nõuab loomu muutmist. Ma nägin, et jumalate kartus oli tarvilik, et see oli tõsise õnne saladus ja et sellela kord suletakse taevauks mu ees. Aga ma nägin ka, et inimesed iseenesele ei võinud saada hädeks. Midagi ei olnud mulle selgem kui see. Eha inimesi hädeks. Nad olid oma lõbude ja hümne vangid, olid ilmalikkude harjumuste ja inimeste mõjude all, ükskõik, kui palju nad ka ei püüdnud seista sellele vastu — oma püüdmistele vaatamata nad ei võinud valitseda nende üle ja ei suutnud lahkuda neist.

Nägin siin looduse seadust, et üks seeme ei või kanda teist vilja, ja lõikus ei või olla parem kui külv. Teiste sõnadega öeldud, kui oleme tahame saada paremaid tagajärgi, peab alguspunkt, väljaminemispunkt olema parem.

Ei või olla tõsist elu, ja sellest ajast pääle on mul alati olnud sarnane mõte.

Nägin täiesti selgesti, et muudatus sündis Jumala läbi ja et Tema läbi oli päästmisvõimalus ka kõige enam langenud iseloomule. Sel ajal, kui ma oma läbelaamine läbi ja ka vaatlemiste põhjal teadsin, et mingisugused inimeste eeskirjad ega tseremoniid ei suutnud tulla esle sarnast muudatust, teadsin väga selgesti, et sarnane tõsi oli Jumalale väga kerge. Sellest ajast teadsin, et kõik on võimalik Temal. Nihaisti poisekesena ja hiljem mehana pole ma kunagi tunnud raske olevat tõestada suurimalle patustle, et nad võivad saada päästetud patu harjumusist ja võimusest ning needmisest, mis tuleb nendele nende ülekohtu läbi — see kõik võib sündida, vaatamata millised nad ka ei oleks. Sest Jumal on see, kes päästab.

Ei midagi pole elavam ega selgem kõige vasemale sõdurile meie ridadeks kui see tõde. Inimesed inestavad, kuudes meie lihtsald, harimatuid sõdureid ütlevat langenud patustele: „Tule ette kahtsuspingile ja sa võid saada päästetud siin ja praegu.“

Sarnane lootus ei olene erilisest omadusest, mis oleks kahtsuspingil, vaid see on rajatud usus nendele Päästja jõule, ja mida suurem patune, seda enam nad mõtlevad, et Jumal saab austatud. Nad teavad, et nad on nõrgad, oskamatud ja abitud, aga see ei olene mitte mõnest oskusest, läbelaamisest või võimalusest, mida keegi omab — nad usuvad kõigevägevamasse Jumalasse.

Leppimine Jumalaga on kindel tegevus, leppimine hinge ja Jumala vahel kahtesuse ja usu läbi, mis on tingimused. Sellel teel nägin asja oma esimesel kogemusel ihenduses jumalikkusega. Tundsin, et olen patune, kes vajab Issanda armu. Lüksin Jumala juure ja palusin seda Temalt. Ta tegi mulle selreks, et pean kahtesema kogu südamest, pean jätma patuteed ja tegema häaks seda, mis teinud teistele ülekohtu. Kui ma olin valmis tegema seda, oli Tema valmis võtma mind vastu.

Teatud aeg panin sellele vastu ja katsusin teha kompromisse, mis mulle aga ei õnnestunud, ja ma muutusin iga päevaga õnnetuks. Siis ma andsin alla ja lüksin alandlikult Jumala juure ja tegin nii nagu Tema tahtis. Ta andestas mulle ja täitis mu südame rõõmuga. Ma lüksin Jumala juure — mitte kirkuses, mitte piibli juure, mitte ka oma tunnete juure, vaid otsuse Issanda juure — ja pääle selle olen alati saanud inimesi, kes tahtnud saada osa armust, selle sama allika juure. Piibel on täis juhatusi. Meie oleme patustanud Jumala vastu ja mis on siis loomulikult, kui ei palume Temalt andestust? Kui õieti aru saadud, siis see on läbiviidav iga patuse juures, ükskõik kui oskamatut ta ei oleks. Lapsed võivad saada sellest aru: see on just laste tee, ja kõik, kes käivad sel teel, jõuavad kord taavariliku.

Ühenduses sellega nägin ka, et arm Jeesuse Kristuse ohvri läbi voolab nii rikkalikult, et iga inimene, kes otsib, võib saada täit päästmist. Teiste sõnadega — päästmist leidub igale hingele. Niit oli see minu silmis algusest — ka praegugi kõige väärtuslikum omadus lunastava armu juures. Oh kui imelik, kui auuline, kui sarnane armurikkale Jumalale on Tema täius, püramus Tema halastusest — päästmine igale hingele, igast patust ja päästmine just praegu!

Ja ema? Mõtted ja tunded võitlesid üheteiselega, kuna igatsus päästmise järele tungis ikka enam ta südamesse. Järelekoosolek algas ning kapten tuli alla rääkima Nissega, julgustas teda otsima Jumalat ja päästmist. Ta vend, kes istus ta kõrval, manitses teda ja käskis minna vasturääkimata. Sõdurid põlvitasid ja palusid eriti selle noormehe eest. Nisse ei võinud panna enam vastu, ta tõusis üles küsides: „Kapten, õelge mulle, kas ma tõesti saan õnnelikuks?“ Kapten vastas: „Ma teen, et teie saate“, ja samal silmapilgul ruttas Nisse kahtsuspingile. Oliid pisarad ja võitlused, aga valgus tungis ta hinge ja täitis teda rahuga, imeliku rahuga. Nisse oli muutunud õnnelikumaks inimeseks maailmas.

Minnes ühes vennaga koju, ta laulis ja hüppas teel rõõmu pärast, ta ei võinud pidada endesse leitud õnne. Ta vanem vend pidi keelama teda ja käskis teda käia korralikult, nii et politsei ei võtaks teda kinni. Ime oli juhtunud. Nisse oli päästetud — himud ilmalikkude lõbude järele oli kadunud. Kapitani sõnad olid täitud auuliselt.

Nisse sai nekrutiks, sõduriks ja muusekandiks korpuses, samuti ka tema vend. Ühel päeval tuli Nissele teada saada ohvitseriks — ta oli sõnakulelik ja järgis kutset. Vastul on kümme aastat sellest, kui Nisse on päästetud, juhtumise kahtsuspingil ja sääline läbelaamine. Kunagi pole ta kahtsenud mitte silmapilgukski seda, et ta andis oma elu Jumalale. Ta tahtis saada õnnelikuks ja muutus selleks päästmise läbi.

„Nisse“ — see olen mina — —

Nils Petersson,
Emsaln.

AIDAKE MEID, ET AIDATA TEISIL.

See ei anna paremini, kes annab kõige rohkem; aga see annab kõige rohkem, kes annab kõige paremini. Kui ma ei või anda suurepärast, siiski tahan anda vabalt, ja mida tahan oma käes, seda toetan kaasa oma südamega.

Soololaul

ja selle tagajärjed.

NÄIB, nagu ükski ei kuuleks, —
aga —
Näis, kui väikeses vaikes linnakeses, kus terve päev talvine tuul oli vingunud mööda majaseinu. Ohtupoolikul ta oli läinud magama, kuid oma asemele saatis ta külmataadi.

Näis, nagu Päästarmee rahvas oleksid olnud ainsused, kes liikusid tänaval. Nende armastust patuste vastu üllatas isegi külmataati, sest just kell seitse õhtul väike hulga keegi sõdurid seisid väljas ja laulsid: „Ütle, sõber, kas õmerikkasse koju jõuab kord su hing?“

Keegi noormees, pääle oma päevatöö lõpetamist ruttas linna rahvamaja, kus oli kuulutatud, et rändteret etendab „Onu Tommi omikest“. Talle meeldisid sarnased rõhud, ja kui ta sel päeval ei oleks kohanud väikeses salvatonsistide hulgas, ta oleks võib-olla täna armastanud sama lõbu.

Seni Päästarmee ei jätnud mingisugust mõju noormeesse, ja ta kunagi polnud peatunud tänaval, et kuulata neid.

„Kas teie täna õhtul ei tahaks laulda?“ küsis kapten argilikut tüdrukult, kes kartis väga välja astuda avalikult. Ta vastas: „Mis kasu on sellest? Näib, nagu ükski ei kuuleks.“

„Teie, öde, laulge, ja tagajärjed jätku Jumala hoolde. Tema juua mitmel korral on ulatunud vaeste hingede juure, kui õhtu polnud ligdal. PÄALE selle — siinpool igavikku meile ei tea kunagi, millised on laulu tagajärjed“, ja kapten läks teisele poolele.

„Siinpool igavikku“, mõttes arg öde, „kui ta sel päeval ei oleks kohanud väikeses salvatonsistide hulgas, ta oleks võib-olla täna armastanud sama lõbu.“ „Kas Jeesus tahab, et patune peaks surrema?“ algas tüdruk ja koori laulma ta: „oh igavik, oh igavik, kus möödub sinu igavik?“

„Noh, laulmine on hääd; see on tõesti suurepärane!“ ja esimest korda oli noormees peatunud, et kuulata Päästarmeest. „Kui täna õhtul ei etendataks „Onu Tommi omikest“, ma tõesti läheksin nendega kaasa ka skali“, mõttes noormees, minnes teatri.

Kogu aeg teatris kostid tema kõrvu sõnad: „Kus möödub sinu igavik?“ ja kui näidati suremisvaadet, tõusis ta ikki üles ja läks välja, nagu ta oleks korraga halgestunud.

Ta oli juba teel Päästarmeesse ja jõudes ligemale, ta kuulis laulu. Aeglaselt ronides treppidel ülespoole, ta kuulatas, „Veel ei ole liig hilja“, ütles ta iseenesele, „arvan, et lähen väheks ajaks sisse.“

Ta ei olnud veel istunud kaua, kui tundis, et keegi pani oma käe ta õlale. „Jumal õnnistagu teid, mu poeg!“ ütles kõneleja. „Kus möödub teie pikk igavik?“ Sellest ärkas. „Pisara voolasid silmist ja ta nuttas kahtsuspingile, otsides pattude andestust.“

Kodusse olude tõttu oli noormehel raske saada päästesõduriks. Esiteks pidi murtama halbade juttude müüri, ja võitis kaua aega, enne kui ta võis jällegi ilmuda Armeesse. Aga Jumala armust oli küllalt. Vähehaaval jahtus vastuvool ja noormees võis jällegi tulla väikesesse saali, kus isand oli kohanud temaga.

(Lõpp 8. lhk.)

JEEBUS — TÖÖLINE.

Kirjutanud komandör S. BRENGLE.

VENE tsaar Peeter Suur parandas saapaid nagu harilik kingsepp, mille läbi tahtis näidata rahvale, et töö ei ole alandamine, vaid et seda peab austama.

See oli suur samm allapoole — valitseja troonilt kingsepa lanani, kuid tahaksin nimetada veel suuremat.

Eebreasa raamatud 1:2 ütlevad apostel, et Jumal lõi maailma oma Poja läbi, ja et Ta Poeg „kannab kõik oma vägeva sõnaga.“

Johannes ütles oma evangeeliumi esimeses päätlükis: „Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures, ja Sõna oli Jumal. Kõik asjad on Tema läbi tehtud, ja ilma Temata ei ole ühtegi tehtud, mis tehtud on.“

Tema on eskujulilik tööline, keda taevaste taevas ei sندا takistada, Ta elab igavesti, valmistab taevavõlvi, loob vägevaid taevakehi, päikest, kuu, tähti ja maad — paneb neid liikuma veel suurema täpsusega kui kell käib — see kõik sünnib kõige kindlama korra järele ja äramõistmata energiaga.

Ta paneb laineama vägeva ookeani, paneb värisema vägevaid mägesid, täidab suured lagendikud ja kõrvad. Ta elustab maailma elavate olevustega, ja lõpüks inimese mõistus on valmistatud Tema käte läbi.

Ta on valmistanud lõpmata suuri ja arvamatat väikesid asju. Ta valmistab kilomeetrite kaugusel tähti, mis miljon kord suuremad kui maa-kera, millel meie elame.

Ta lõi väikeses putuka, mis on nii väike, et seda võib näha ainult mikroskoobi abil; sellele väikesele putukale on ta annud kõik, mis tarvis seedimiseks, hingamiseks ja reprodukseerimiseks.

Johannes ütles: „Ja Sõna sai lihakaks ja võttis kuj ühes majas meie

seas elada, ja meie nägime Tema au kui Isast aiunudindud Poja au, täis armu ja tött.“ Ja apostel räägib sellest, et Jeesus ei võtnud enesele inglite, vaid Aadama — kuju ja Ta sai igas asjas oma vendade — inimeste — sarnaseks.

Kui Ta võttis enesele inimese kuju, kui Ta oma au vahetas inimese viletsuse vastu, ei võtnud Ta enesele mitte valitseja kuju, vaid Ta tuli maailma töölike koju — madalasse kohta.

Tema on ainuke inimlaste seast, kes valis endale ema — ja Ta valis endale sarnase, kes oli vaene, alandlik ja tundmatu inimeste hulgas.

Ta tuli pimedasse, vaesesse ja tööelul ja Tema, kes lõi maailma ja hojab seda oma vägeva sõna läbi, õppis puusepaks.

Kunstnikud maalides Jeesust, teevad seda väga õrnalt — nad tahavad näidata Tema meile kui pehmet meest põlvadele langevate juustega, pehme kättega ja peenikeste sõrmedega. Piibel näitab Tema enda enam tugevate töölikekättega, kelle selg on kõver tööst ja kes teenis oma leiba palahelgiga. Au Jumalale! „Tema oli kõiges asjas oma vendade sarnane.“

Tema sai vennaks kõige madalamale töölikele ja sellest ajast, kui Ta sai töölikeks, on Ta ühendanud tööd aause, mis on ülem kui kuningate au, Jeesus oli tööline ja niisugusena mõistab Ta ka töölist, saab temast aru. Ta teab tema tarduisus; ta on tulnud tema vaesusse; Tema võib tunda nelle kaasa nende pikkadel töötundidel ja Ta mõistab neid.

Kuigi Ta kannatas, töötas ja nagu Tema vennadki, oli kinsatud ja läbi-katsutud, oli Tal tee suletud rikkusele ja kõrgele kooliharidusele,

Täielik ja vaba päästmine.

Väsinud kurnavast haigusest seisib keegi noormees ja toetus surmاتا värvavale. Alles hiljuti oli ta teiste sarnane, noor, terve elujuline noormees. Oma lapsepõlve veetis ta väikeses külaikeses. Pääle kooli lõpetamist sai ta samas küllas kaupleja koju. Oma ülesandad täitis ta täpselt, nii nagu teda õpetatud kodus. Aastad möödusid, ja ta sõbrad nägid karutusega, kuidas ta ikka jäi jõuetuks ja jõuetuks iga korraga, kui nad kohtasid teda. Ta ise märkas ka seda, et ta jõud kadus alaliselt, kuid ta ei tahtnud teha seda teistele märgatavaks ja väikida selle üle. Siiski saabus varsti pöö, millal ta pidi paluma vaba aega, et minna arsti juure.

Ehmunult ja rahutult läks ta. Ta tundis ise liig hästi haigust, kuid ei julenud siiski sellele mõelda. Raskete samudega läks ta selle juure, kes pidi mõistma temale lohat. „Ei, see ei ole tüsikus...“, piüdis ta tööst-tida ennast kord korra järele.

Näüd seisab ta toetudes surmاتا värvavale, hukkumistundud arsti poolt. Ta mõtted töötavad palavikülaliselt. Ta vatab üles, ja tema es on surmunead. „Kas mind maetaks mõne aja pärast siia musta mulda?“ Selle mõõdapäisemuse küsimuse es väriseb ta, sest mis ootab teda päale surma, see ei ole kurnatund ennemal.

Otsitud ja otsimatud mõtted tule-

(Järg 7. lhk.)

siiski tee südameharidusele ja sõbrusele oma isaga ei olnud suletud.

Ta võis olla puhas, Ta võis olla puha, Ta võis olla täis armastust, kannatlik, lahke, tõsine, õiglane — ja Ta oligi sarnane ning suri meie eest, et meie võiksime vabaneda pimeusest ja saada Tema sarnaseks. Meie võime olla mitte kuulsad, aga siiski hääd.

Meie võib-olla ei ole jõulised ehitama Brooklyn'i silda või puha Peetruse kirikut Roomas, aga meie võime teha hääd meie väikeses ülesandis ja teha neid Jeesuse vaimus. Võime olla lahked ja kannatlikud, ustavad ja õiglased.

Meie võime olla Tema vaimus kaasinasid ja teha oma tööd nagu Tema, et lõppude lõpüks minna Tema aause, kes saame palga mitte meie töösuruse, vaid ustavuse pärast, millega töötasime.

Ehitaja, kes ehitab maju; mees, kes hoolitseb hobuste eest; pois, kes puhastab saapaid; kontoritööline, kes töötab oma raamatute juures; põllutööline, kes harib maad ja hoolitseb loomade eest — kui nad on teinud seda ustaval südamega, mis pestud Talle veres ja on täis armastust oma õpetaja ja kaasinimese vastu, siis nad sama kindlasti lähevad Jeesuse Kristuse — puusepa — kunnertliki, ja nende koht on sama ligidal troonil kui sellel mehel, kes on kuulutatud tuhandele armuõpetust või valitsenud tervele kuningriikide üle.

Vaimus aittama, kus abi tarvis.

TAEVAS on kaetud pilvetega. Alati üllatab vihmaoog inimesi, kui nad ruttavad oma teed edasi. Millised tunded ja mõtted on küll neil mitmesugulil inimesil, kui nad tõttavad linnavalitsust! Sageli võib inimesed seda inimeste näoloomet, samuti ka silmist. Sää! läheb ka keegi Päästeohvitser majast majaja. Ta ei ole olnud veel kausa teel, ja alalised läheb ta trepist üles ja alla. Ühest majast kuulab ta laste samme, kes jooksevad alla treppidest. Akki seisavad kaks nutvat last salvatsonist ees. „Tulge üles ema juure. Ta on maganud juba nii kaua“, ütleb väike Anni. Mõne silmapilgu mõtlemise järgi jälgis ta lastele nende koju. Ja mida ta küll nägi sää!?

Ema, kellest lapsed arvasid, et ta magab, lamas surnud ja külm oma voodis. Kartuses nuttes jutustas nüüd kaheksaastane Anni, et emal olnud püüval ja sellepärast läinud uuesti voodisse. Nad tahtsid olla väga hääd lapsed ja mänginud isana valkselt üheskoos, nii et nad ei ärataks ema. „Jah“, tõendas väike neljaastane Marie, „ja ema külmatab, ta käed on nii külmad, ma tahan katta ema.“ Nende sõnadega tõmbas ta vaiba ema eluta käte üle. Milline liigutav pilt! Ohvitser läks välja kellegi naabri juure ja jutustas, mida ta näinud. Sää! kuulis ta, et proua X. juba umbes kuu aja eest lahutanud ennast oma mehest, ja nüüd ta olnud juba mõned päevad haiglane. Kuid veel samal hommikul teinud ta kõik, mis kodus tarvis. Pääle selle korraldas ohvitser kohe asja. Ta läks tagasi laste juure ja jutustas nalle, et nende ema on nüüd inglite hulgas taevast. Väike Anni ütles imesimul, et ema jutustanud nalle sageli häast õnnistajatest ja inglitest.

Äg mõidus, ja suure ärevusega oodati isa tulekut. Keegi naabritest palus tungival, et ohvitser läheks ennem minema, sest muidu võiks juhtuda midagi halba. Ta oli nimelt äge kommunist, kes vihkas usklikele. Siski tungisid väikesed kartuses ar-

Külm käsi.

Juhtumine kellegi Päästeohvitseriga „S. H.“ müümisel.

meele lähedusse ja palusid väga. „Armas tädi, ole siin nii kaua, kui isa tuleb!“ Ta andis lastele järele ning kahe ja poole tunni pärast seisis kardetud mees toakeses. Ta läks otse voodi juure, heitis ennast selle

üle, ja mida võis nüüd näha — sügaval vapustatud, mahasurutud mees, kes silitab uuesti ja uuesti eluta lapse ja hüüab: „Oh Maria, ainult üks sõna veel, ärka üles, ütle veel alaralt üks sõna!“ Kuid tema huuled väiki-

„Ema magab nii kaua... ema külmatab, ta käed on nii külmad.“

sid igavesti. Siis pöördub kurvastusest murrundud mees salvatsonisti poole ja ütleb: „Ode, iialgi ma elus ma ei oleks lubanud kedagi Pääste-armeest tulla minu koju, aga ma olen suures hädas, ja tänan teid teie lahkuse ja hooldituse eest. Ma ei teanud, et Päästearmee teeb sarnast tööd.“ Käepigistusega ja öeldes „Jumal õnnistagu teid!“ jättis ohvitser isa oma lastega ja läks.

Trepil tuli naabrinaine veel armeecelle vastu ja küsis „Sõjahüüdu.“ „Ja, õiguse järele pidin müüma sellel trükelõunal oma lehti“, vastas salvatsonist. Enne kui naabrinaine võttis enesele „Sõjahüüdu“, läks ta väikese grupi teiste naiste juure, kes seisis üheskoos, ajades juttu, ning jutustas kõigest, mis juhtunud täna, ja palus neid osta „Sõjahüüdu.“ Vastupanekuta ja häide vaadetele ostsid mitmed majaelanikest „Sõjahüüdu.“

Nelle nais, nagu armeecelle oleks tulnud kui päästja ingel õnnetasu koju.

Järgmisel päeval saadi teada, et proua X-i surma põhjuseks oli kopsupõletik ja südamerabandus.

„SÕJAHÜÜDU“ VOITLEJATE NIMESTIK

detsembris 1931. a.

Ohvitserid:

Ltn. K. F. Bernadt 75, ltn. H. Einmann 60, ltn. M. Bleses 30 ja ens. S. Ambrosen 25 eks.

Allõhvitserid ja sõdurid:

Tallinna I korpus:
Seers. E. Niimann 40 eks., kassah. J. Kütt 35 eks., seersandid M. H. Hunder 35, F. Leemann 31, A. Sagar 30, L. Ratik 30, sek. J. Kanter 30, muusik M. Ernits 30, sõd. A. Estrang 25, muusik H. Krikmann 25, seers. A. Kroos 25, seers. E. Vilkmann 25, nekr. J. Soome 25 eks.

Tallinna II korpus.

Seersant A. Reisman 35 eks., sõdurid E. Alberg 25, H. Panso 25.

3.

1. „Kõik patused, tulge!“ on Jeessus hüüd. Täit vabadust, päästmist Ta töötab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel. Kui usute, valgus ja au on te eel.
„Jah Juuda soo Lövi ees murdub kõik ahel. Ta uuesti võitu toob alati meil. ; ;
2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoiavad kindi kõik meeled ja käed; Kuid Jeessus, te Päästja, kes võitleb te eest, Killi Temaga pääsete võitlusest.
3. Küll äge on võitlus siin murede maailm, Kuid taevast teid ootamas auline saal. Sää! valmis ja kuningriik, kullane kroon, Ning võidupürg võitjale, Issanda troon.

Koorid:

1. Üks armastusehüüd, ja pattoriivabaks saab. Üks samm tal ahiks on, siis unest ärkate ta võib. Üks palve aitab vangi ja tema ahel murdub siis. Ja teie, maad on rõõmsad kõik, et pattus püües hing.
2. Jeessus elus nüüd sammub minuga. hinge täidab Ta taevarahuga. Ingli laulud ja muusika on mul; ja õnne ja rõõmu, ning rahu imelist!
3. Issand, tul! lalalt loitiku minu stidames!
4. Päästija, Päästija, armastab, ot-sib mind, lelab mind, kannab mind armuga.
5. Võttva Jumal-Pojaga, kes meid pesnud verrega, Häda säästas, pattus päästest, Läbi maade käime väes.

Laulud.

2.

R. M. 325.

1. Üht sõpra ma leidnud, kes trööstita võib Mind mure ja kurbuse sees, Ta õrnalt mind armastab, läbi mind viib. Kui raskused seisavad ees, Ta armastus on mu vägi ja õnn. Minu voolab Ta sildame seest. Kas kaebada tohin, kui Jeessus mul on? Ta muretseb ikka mu eest.

Koor: ; ; Mu ustav sõber Ta, ; ; Mu kallid õnnistajad, et iial petma saa. ; ; Mu ustav sõber

Ta. ; ; Ta päästnud mind mu pattudest, mu ustav sõber Ta.

2. Ei paremat sõpra ma tõesti tein. Kes kõiki võib armasta nii. Ta patustest vastu on helde ja hääl. Ta arm on ka kõigile pril: Kui hüüdis mu hing, siis kuulis ta mind. Ta õnnistus osaks mul sai, Kõik kurvastus kadus, kui Jeessus, mu vend Üind elu mu hingesse tõi.

3. Ei ilkski mu sõbrast mind kuldka saa. Kas olgu see eel või surm, Mu südamehaigus on arstindud Ta. Mind hoib Ta jumalik arm. Kui ükski ma jääb, kõik lahkumas läen, Ta ikka on ustav ja tru. Ma kiidan Ta armu nii hästi kui võin Ja annan Ta nimele au.

Päästearmee teeb Eestis oma üleskutse

üldisele rahvahulgale. Teie juure tulevad avalikud korjajad üleskutsetega ja me loodame, et tahate vastata suure-südamselisel.

Palun, aidake kuulutada armuõpetust patustele, külastada haigeid ja kurbi, toita näljaseid ja katta neid, kes alasti.

Jeessus ütles: „Mida te iial olete teinud ühele minu vähema vendade seast, seda olete minule teinud.“

Annetsi võib ka saata

Ensaim Peterssonile U.-Sadama 11-a, Tallinna. Ensaim Ambrosénile, Vaksali puistest 8-a, Tallinna. Leitnant Matusele, Tähe 124, Tartu.

1. Oh päästmise jõel, nii sügav ja laial, Sa armastusväge ja püüdnud täis. Nüüd maailma kõigile voolamas see, ; ; Oh lange mu üle ; ; ja puhtaks mind tee.
2. Mul minevik tume, täis pattu ja süüd, Sest pühamat elu ma igatsen nüüd. Kuid pisarad asjata, purripurip vool, ; ; Oh lange mu üle, ; ; sa päästa mind võid.
3. Oh armastusmeri, sa elu mul tood. Mind saageli kannud su silmad vood. Ma jälle nüüd tulen, jään ootama sind, ; ; Et langed mu üle ; ; ja puudutad mind.
4. Voog kõrgele keribik mu jalge ees sää!l, Ta kõiki võib päästa, nii kõlab ta hääl. Usk kasvab mu hinges, et vabaks kord saan, ; ; End laintesse heidan, ; ; mind kannavad need.
5. Oh rõõm, halleluuja! Üks eesmärk mu eel, Et Jeessus võiks teenides kiita mu keel. Ta ristist see jõgi on voolamas meil, ; ; Sää!l vabadust, väge ; ; saab igädiks küll.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 senti. Vastutav toimetaja: envoi L. Bakul.

Väljaandja „Päästearmee“, Tallinnas, U. Sadama tän. 11-a. O.-Ü. „Vaba Maa“ trükk Tallinnas, 1932.